

1. Jak rů - že krás - ná z Je - ri - cha, když v ran - ní

ro - se od - dy - chá, tak Mat - ka Pá - ně na ne - bi svou

krá - sou Sy - na ve - le - bí, je spa - ni - lá.

2. Z ní přijal Bůh sám tělo své
pro rány kříže bolestné;
a duši, ďáblem svedenou,
z původní vlasti vyhnanou,
do ráje zve.

3. Adamův dluh je zaplacen
a člověk nebi navrácen,
tím plodem Panny přečisté
svět veškeren je zajisté
teď přetvořen.

4. Ó Kriste, tys náš Mesiáš,
tys cesta, pravda, život náš.
Ty, synu Panny Marie,
až srdce naše dobije,
rač spasit nás.

2. Z ní při - jal Bůh sám tě - lo své pro rá - ny

kří - že bo - lest - né; a du - ši, d'áb - lem sve - de - nou, z pů -

vod - ní vlas - ti vy - hna - nou, do rá - je zve.

3. A - da-mův dluh je za - pla - cen a člo - věk

ne - bi na - vrá - cen, tím plo-dem Pan-ny pře-čis - té svět

veš - ke - ren je za - jis - té teď pře - tvo - řen.

4. Ó Kris-te, tys náš Me - si - áš, tys ces - ta,
prav - da, ži - vot náš. Ty, sy - nu Pan-ny Ma - ri - e, až
srd - ce na - še do - bi - je, rač spa - sit nás.